

SNEGO- ZEL

HRUP IN KAOS SE NADALJUJE

NOVA EKSKLUZIVNA KRATKA ZGODBA PATRICKA NESSA

Mladinska knjiga
ZALOŽBA

Brez Wilfa mi ne bi uspelo.

»Nazaj!« je zavpil. »Nazaj du ladje!«

V njegovem hrupu sem videl samo belino, ki nas je obdajala, sneg, ki je privršel skupaj z môtro, polnil tla in nebo. Sram me je priznati, da me je zgrabil preplah, saj se mi je zdelo, da sem spet oslepel. Potem sem skozi Wilfove oči zagledal dolg rdeč madež, razmazan po snegu, veliko predebel in preglobok, da bi bil človek, ki ga je pustil za sabo, še živ.

»Držim te,« je rekel, me zgrabil za roko in povlekel naprej. Hitro me je vlekel, toda njegov hrup je bil preveč zmeden, preveč bobneč, da bi mu lahko dobro sledil, zato sem padel in se napol zaril v sneg.

Wilf me je že podprl, da bi vstal. »Tečt morva, Lee. Stran ut tuki.«

»Pusti me,« sem ga prosil. »Pomagaj drugim. V tem vremenu vas samo oviram ...«

»Ni šans, Lee ...«

Takrat se je spet razleglo rjojenje.

Tista pošast, nismo vedeli, kakšen hudič je bil to, je zakrožila nazaj.

Wilf ni zinil niti besedice več, samo prijel me je pod pazduhami, me potegnil na noge in me z golo močjo mišic držal na stezi. Skoraj ničesar nisem videl, samo tisto, kar je videl on, belino snega, še več beline in še več snega ...

Še enkrat je skozi vse to zarezalo rjojenje, skoraj tik zraven nas, s tiste strašne, nemogoče višine, hrup zverine pa ni razkrival nič drugega kot to, da nas hoče pobiti. Wilf me je potegnil v zamet, saj boljšega skrivališča ni bilo. Poslušala sva topotanje nog pošasti, ki je z grozljivo hitrostjo lomastila proti nama ...

A je šla mimo in v daljavi sva zaslišala krik, človeški krik ...

Sredi glasu ga je nasilno odsekalo.

»Pomagati jim morava,« sem se oglasil.

»Ja.« To je bilo vse, kar je odgovoril, in videl sem brnenje njegovega hrupa. Ko smo se odpravili z izvidniške ladje, je bil jasen dan in zunaj naj ne bi bilo nič takega, kar bi nas kakor koli ogrožalo. Opazili smo bližajoči se vihar in se sklenili vrniti, toda oblaki so

se privarili, še preden smo lahko pobrali svoje stvari, z orkansko močjo so pridrveli izza golih dreves.

In vihar je prinesel še nekaj.

Fosterjeva je nosila puško, vendar je bila prav ona prva žrtev. Slišali smo njeno kričanje, potem pa je nenadoma utihnila. Drugi smo zbežali, hoteli smo se vrniti na ladjo, toda v vse hujšem metežu so bili vsi slepi tako kot jaz.

V Wilfovem hrupu sem zdaj videl, da razmišlja o orožju, s katerim je opremljena vsaka izvidniška ladja.

»Poskusiti morava,« sem rekel.

»Ja.«

Zgrabil me je za roko in spet sva stekla, vijugala sva med drevesi in kamni, in zdelo se je, da naju obkroža rjojenje. V metežu sva slišala tudi panično vpitje drugih. Popolnoma sem izgubil občutek, kje bi lahko bila ladja, Wilf pa je očitno vedel, saj se je v njegov hrup pred nama nagnila njena temna senca. Nekdo je stal pri vratih; bil je Mikkelsen, ki nama je besno mahal.

»Hitro!« je vpil.

»Urožje?« se je pozanimal Wilf, ko sva se po mali klančini pognala noter.

»Že delam!« je iz pilotske kabine zaklicala Collierjeva in z rokami preletela zaslon s prenosom slike infrardečih kamer, ki so nas zunaj spremljale.

Wilf si jih je ogledal, jaz pa tudi, prek njega. »Samo dva?« je vprašal.

»Fosterjeva, Zhiang in Stubbsova so mrtvi,« je potrto razložila Collierjeva in s prsti pokazala na negibna telesa na zaslonih, katerih pojemajoča toplota se je v infrardečem siju že spreminjala iz rdeče v modro. Čez glavni zaslon sta dve postavi v različnih okvirih tekli vsaka v svojo smer. Računalnik je v njiju prepoznal Fukunago na levi in Jeffersonovo na desni. Vsi smo opazovali, kako se je iz snega za njo pojavila orjaška modra senca, gotovo trikrat višja od Jeffersoneve, dvignila njen oranžni infrardeči obris s tal in ga raztrgala na dvoje ...

»Jezuskristus,« se je zgrozil Mikkelsen.

»Pripravljam izstrelke,« je sporočila Collierjeva, medtem ko se je ukvarjala z ročicami za oborožitev.

»Pa kaj je to?« mi ni bilo jasno.

»Ke je Dawsonka?« je zanimalo Wilfa in v njegovem hrupu sem videl, da jo zbrano išče na vseh zaslonih. O njej ni bilo ne duha ne sluha, ne o mrtvi ne o živi.

»Za Fukunago gre!« je zavpil Mikkelsen. V infrardečem siju smo videli temno modro senco, ki se je zdela skoraj tako hladna kot okolica. Obrnila se je od tam, kjer je zdaj mrtva ležala Jeffersonova, najprej krenila čez en zaslon in nato čez drugega. Fukunaga je bila močna in zdrava, toda stara je bila že blizu sedemdeset let. Nemogoče, da bi ji uspelo pobegniti ...

»Izstrelki pripravljene,« je povedala Collierjeva in dvignila pokrov nad gumbom za izstrelitev. »Merim ...«

»Pučaki!« je vzkliknil Wilf. »Ludje so!«

Čez vse zaslone so se iz snega luščile manjše postave – oranžno obarvane, vendar manj živobarvne od Fukunage, ki je tekla. Pet, deset, dvajset. Na videz iz nič so se dvigale cele vrste.

Ena izmed njih je bila živo rdeča. Računalnik jo je prepoznal kot Dawsonovo.

»Spakelj?« je ugibal Mikkelsen.

»Nemogoče,« je odvrnila Collierjeva. »Rekli so nam ...«

»Pušast gre,« je opazil Wilf. »Pušast uthaja.«

Gledali smo, kako se je velikanska modra senca odvrnila od lova na Fukunago in izginila nazaj v gozd, rjojenje na prostem pa je z razdaljo postajalo vse tišje.

Kak trenutek smo vsi samo globoko dihali in osuplo strmeli.

»Kaj se je pravkar zgodilo, hudiča?« sem le spregovoril.

»Ne vem,« je priznal Wilf, se obrnil k ploščadi, ki je vodila ven, in v Mikkelsenovem hrupu sem ga videl, kako se mršči. »Ampak če ker ve, hočem vedet tut jest.«

Po tistem, kar so nam povedali v različnih spakeljskih enklavah, ki smo jih srečevali po poti, bi morala biti zasnežena pokrajina prazna, dežela tik za zadnjim drevjem arktičnega gozda. Bila je zgornja

naravna meja pred ledenimi polji, ki so prekrivala neizmerni severni tečaj planeta.

Negostoljubna, nenaseljiva zadnja meja.

Zakaj smo šli tja?

Zakaj pa ne?

Prva skupina naseljencev Novega sveta nikoli ni mogla prav veliko raziskovati, saj se je morala – zaradi vojne, pomanjkanja, lastne preklemanske neumnosti – zadrževati ob dolgi reki, ki je tekla od zapuščenega Prentissstowna na zahodu skozi Haven do prav tako opuščenega naselja Horizon ob morju na vzhodu.

Toda zunaj je bil od nekdaj širni svet, kajne? Svet, poseljen z bitji, s katerimi smo se znašli v vojni, in to ne enkrat, ampak kar dvakrat (glej zgoraj omenjeno »preklemansko neumnost«).

Nisem dovolj star, da bi doživel kaj dosti prve vojne.

Sem pa zato druge vojne doživel veliko več, kot bi hotel.

Vendar me je izučilo. Vse nas je. Naučili smo se znova zaživeti. Naučili smo se sprejeti pomoč, kadar smo jo potrebovali, to pa je bilo po drugi vojni tako rekoč ves čas. Ko se je novi val naseljencev prebudil iz potovalnega spanca in odkril hrup, ko je videl večinoma uničeno civilizacijo ljudi, ki so prišli sem pred njim, ko je videl svet, ki je bil potreben hudičevu temeljite prenove, smo se morda prav tako naučili živeti s celim planetom spakljev, pa tudi drug z drugim.

Nekateri med nami, ki smo bili že tu, smo se prav tako prebudili. Mene je oslepilo spakeljsko orožje, tik zatem ko sem videl, kako so pod streli iz enakega orožja umirali ljudje, ki sem jih imel rad. Če je vojna huda – saj je vedno –, potem je prav tako hud povojni čas, samo drugače. Vendar se trudimo. *Jaz se trudim. Za gledanje izkoriščam hrup drugih, čeprav največkrat Wilfovega, včasih hrup spakljev, ki nam pomagajo, in ko gledam skozi njihove oči, se mi včasih zdi, da imamo morda več skupnega, kot smo oboji mislili, in da mogoče vse skupaj ni tako slabo, da je mogoče še upanje.*

Včasih.

Toda obnova napreduje. Nove hiše za nove ljudi, prenova uničenih za prve naseljence, in tokrat gradijo bolje.

Čeprav moram spet reči »včasih«. Pojavljajo se težave, a se ljudje spopadajo z njimi, trudijo se. In za vse to sta zaslužna moja prijatelja. Prijatelja, ki še ne moreta videti vsega dobrega, kar sta dosegla, ker ...

No, kakor koli že. Pristale so nove ladje, prebudili so se novi naseljenci in kar naenkrat je bilo petkrat več ljudi, kot jih je kdor koli kdaj videl. Tak hrup, da si ne moreš misliti. Z Wilfom sva pomagala, kolikor se je dalo, večino topov iz vojne sva zaklenila v rudniško jamo (kljub mojim prizadevanjem, da bi jih popolnoma uničili), čistila sva ruševine, sadila zimsko zelenjavo ter učila prebujene moške in fante laže preživeti s hrupom.

Izčrpavajoče delo. Nепrekinjeno. Ampak vredno.

Kljub temu sem bil za, ko so nekateri novo prebujeni naseljenci predlagali raziskovalno odpravo. Med njimi je bil tudi Wilf, čeprav njegova žena ni bila vesela, da ga štiri tedne ne bo doma.

Bilo nas je deset. Jaz. Wilf. Collierjeva, ki je bila skrbnica na eni izmed naseljenjskih ladij in naša glavna pilotka. Mikkelsen, antropolog, je hotel preučevati različne spakeljske enklave, ki smo jih pričakovali na poti, in se učiti od njih. Dawsonova, Stubbsova, Zhiang in Jeffersonova so bili izvedenci za kmetijstvo in ekologijo. Upali so, da bodo v prehrani domorodcev našli kaj takega, kar bi nam koristilo. Fosterjeva in Fukunaga sta bili po mojem taki kot midva z Wilfom: pridni delavki, potrebni oddiha, ki sta hoteli samo videti, kaj obstaja drugod. Mi smo bili tisti srečneži, ki jih je izbral novi svet, da gredo raziskovat, čeprav priznam, da sva na odločitev vplivala tudi Wilf in jaz.

Preden smo se odpravili, je prijateljica, ki je pomagala končati vojno, govorila z vodjo spakljev – kličejo ga Nebo –, on pa nam je odprl pot, tako da je razposlal sporočilo, naj nam pomagajo povsod, kjer bo pristala naša izvidniška ladja.

Če vprašate mene, je to še najmanj, kar je lahko naredil.

Torej smo odšli raziskovat na sever, kolikor daleč je šlo. Čez gore in ravnine, čez verigo povezanih jezer, ki jih še ni videlo človeško oko, čez tako široke gozdove, da jim, niti medtem ko smo leteli nad njimi, ni bilo videti konca. Napredovali smo vse bolj proti severu in se po poti ustavljali na različnih krajih, spoznavali spaklje vseh vrst in videvali raznovrstne nove živali.

»Kdaj naj se ustavimo?« smo spraševali drug drugega.

»Ko bomo prišli do konca,« smo vsakokrat sklenili.

Varni ste, nam je v hrupu pokazal vodilni spakelj. Snegozel je odšel.

»Kaj?« je bil zmeden Mikkelsen.

Pred nami je bila množica spakljev, vsaj nekaj deset, z njimi pa na varnem Dawsonova in Fukunaga.

Še sanjalo se nam ni, od kod bi sploh lahko prišli.

»A si cela, Connie?« je Wilf vprašal Fukunago. Roko je imela pred usti, zadrževala je solze, a je prikimala. Objel jo je okrog ramen. K njima je pristopila Dawsonova in oba objela.

Okrog Wilfa se ljudje radi tako zbirajo.

»Štirje mrtvi,« je Collierjeva očitala glavnemu spaklju, da bi nekomu obesila krivdo. »Kaj se je zgodilo, hudiča? Rekli so nam ...«

Naše sožalje, je pokazal vodja in ob tem si imel nenavaden občutek, da je iskren. Tako izrazito smo začutili njihovo žalost, da smo vsi obmolknili. Zdelo se je, da drug drugemu predajajo izgubo, vsak vsakemu.

In potem se je zgodilo nekaj čudnega. Hrup so mi zapolnili refreni spakeljskega hrupa, toda ta ni bil podoben ničemur, kar sem kdaj občutil. Vseboval je barve onstran barv, zvoke in oblike, za katere se je zdelo, da so čista čustva, in v tem sem plaval, se *virtel* ...

Potem je izginil.

Vsenaokrog je bila tišina. Collierjeva, Fukunaga in Dawsonova, tri od šestih sopotnic, ki so še ostale, so nas prebodeno gledale.

»Kaj je bilo pa *to?*« se je začudila Fukunaga. »Vsi ste kar *otrpnili*.«

»Počutim se ...« je spregovoril Mikkelsen in opazoval svoje roke, kot bi bile čisto nove. »Počutim se drugače.«

»Mn žalostn,« je dodal Wilf, čeprav ni bilo slišati, da bi bil posebno vesel.

Vendar je bilo res. Tudi jaz sem se tako počutil. Kot bi spaklji prevzeli delček mojega bremena.

Prosim, pojdite z nami, nas je povabil vodilni spakelj. Noči se. Vreme se slabša. Potrebovali boste zatočišče.

»Če sem iskrena, bi rajši počakala na ladji,« nam je zaupala Collierjeva.

»Boljš bo it z njimi,« je predlagal Wilf in njegov hrup je imel nenavaden prizvok, da bi rad nekaj ugotovil. »Ja, boljš bo.«

In kot po navadi je obveljalo tisto, kar je rekel Wilf.

Vodili so nas pod sneg.

Domnevali smo, da nas bodo pospremili med drevesa v spakeljske kočice, ki smo jih pri pregledovanju najbrž zgrešili, saj severno od gozda ni bilo *ničesar*. Res je bila zadnja meja vsega pred neskončnim snežnim obzorjem, ki se je prav čez vrh planeta raztezalo na stotine kilometrov daleč in se spuščalo na drugo stran. Ta kraj smo tako slabo poznali, da nismo vedeli niti tega, ali prekriva morje, celino ali oboje.

Ampak tja so se namenili spaklji.

»Ne boste verjeli,« je s še vedno pretresenim glasom rekla Dawsonova. »Saj ne boste verjeli.«

To je bilo vse, kar smo lahko izvlekli iz nje, medtem ko so nam spaklji kazali, naj jim sledimo, brez naglice, kot da se ne bi bilo treba prav nič bati tistega orjaškega stvora, ki se je prikazal iz gozda in pobil polovico naše posadke.

»Kaj je bilo tisto?« sem vprašal najbližjo spakljevo, toda njen hrup je kazal le senco, ki izginja v gozd. Dopovedovala mi je, da se nimamo česa bati.

Spet sem začutil tisto pomanjkanje strahu, začutil sem, kako se mi izceja v hrupu ...

Wilf je neprepričano zagodrnjal, a ni rekel ničesar.

Vodili so nas v praznino, kot da se ne bi zavedali snega, ki je še vedno padal. Lišaji, ki so jim rasli po telesu, so bili najdebelejši, kar sem jih pri spakljih kdaj videl, toda vseeno veliko tanjši od naših zimskih oblačil, ki pa me v tistem trenutku še zdaleč niso dovolj grela.

»Ljudje tega ne morejo preživeti,« jim je skušala pojasniti Collierjeva. »Nismo tako prilagojeni kot vi.«

Vodja spakljev pa je preprosto pokazal: Tu smo.

V snežnem nasipu, ki je bil videti prav tako začasen in razpihan kot vsi drugi, je bila majhna vdolbina v obliki vrat. Spaklji so se začeli nemudoma spuščati skozi in izginjati pod sneg. Dawsonova jim je brez besed sledila.

Nas preostalih pet ljudi se je spogledalo.

Vojne je bilo konec. S spaklji smo sklenili mir. Drugi so nam bili na poti proti severu v neznansko pomoč.

A smo kljub temu omahovali.

Kajti tu se je nekaj zdelo drugače.

»Pa dejmo pugledat,« je spregovoril Wilf in se obrnil k Collierjevi, »ampak mormo skoz vedet, kje je izhod.«

Šli smo skozi vrata za zadnjimi spaklji. Vstopili smo na hodnik iz ledu, ki je žarel, kot bi imel notranjo razsvetljavo. Še naprej smo se spuščali in stene so bile ledene tudi po tistem, ko se nam je zdelo, da bi morali pod snegom naleteti na zemljo ali skalo.

»To je gotovo zamrznjeno morje,« je za nama ugi-bal Mikkelsen.

»Tako blizu gozda?« je podvomila Fukunaga tik pred Wilfom, ki me je vodil.

»U temu planetu je velik neznanga,« je skoraj sam sebi pripomnil Wilf.

»In o njegovih prebivalcih,« je spredaj dodala Collierjeva in skozi Wilfove oči sem videl, kako budno opazuje spaklja, ki nas je vodil.

»Saj bi videli, če bi nam hoteli kaj slabega,« sem pristavil s pridušenim glasom.

»Vem,« je rekla. Toda tudi tokrat sem zaslišal vznemirjenost. Zavedal sem se, da jo slišijo tudi spaklji, vendar jih to očitno ni motilo. Mene je začuda motilo manj, kot se mi je zdelo, da bi me moralo, in ta občutek si je bilo težko razložiti.

»Neki je tuki,« je dejal Wilf, ko smo prispeli na raven del hodnika. Odprl se je v velik prostor, skoraj votlino, osvetljeno s tisto neznano lučjo, tla pa so bila pokrita z nečim, kar je bilo podobno mešanici kožu-hovine in lišajev. Čez sredino se je raztezala ogromna miza, na prvi pogled namenjena srečevanju, obedovanju in trgovanju, obložena z blagom, kožuhi in hrano. Z vseh sten so vodili hodniki v druge ledene votline in še dlje.

To se je videlo, saj je bilo tukaj in v drugih širnih prostorih na stotine in stotine spakljev, povezanih s hrupom, ki nam je izrekal popolnoma jasno dobrodošlico.

Imel sem občutek, da sem na najmiroljubnejšem kraju, kar sem jih kdaj videl.

Spaklji so oblagali stene z izločki, ki so še nižali temperaturo ledu, ga utrjevali in skrbeli, da se ni talil. Na podobah, ki sem jih videl v njihovem hrupu, so se votline pod zaledenelo pustinja raztezale vsaj še kilometer daleč. Lovili so zunaj v gozdu, a tudi globlje; kjer je bila ledena ploskev tanjša, so bile velike luknje za ribolov. Njihovi izločki so hkrati oddajali tisto luč, ki smo jo videli, dovolj svetlobe za gojenje različnih poljščin na ledu v še bolj oddaljenih votlinah in vzrejo čred kuncem podobnih bitij, ki so bila njihova najljubša hrana.

Postregli so nam z njimi. Ne bom lagal, bili so dobri.

Vse je bilo dobro. Njihov hrup je bil nekakšen čudež umirjenosti. V svoji skupini sem čutil žalovanje za izgubljenimi prijatelji, toda vsaj jaz, Wilf in Mikkelsen smo ga odrinili, kot da nas sploh ne more prizadeti.

Počutil sem se tudi preveč umirjenega, da bi me ta občutek zares motil.

»Sploh nismo vedeli, da ste tukaj,« je povedala Collierjeva vodji naših gostiteljev in poskušala prezreti običajno pomilovanje spakljev, ki niso razumeli, zakaj ženske nimajo hrupa. »Naši iskalniki vas niso zaznali in v nobeni drugi enklavi niso omenjali ...«

Vsa Dežela ne govori z istim glasom, je pokazal vodja. Večina, a ne vsa.

Collierjeva se je namrščila. »Ne razumem.«

»Bi reku, de jest tut ne,« se ji je pridružil Wilf in si privoščil nov grizljaj snežnega kunca.

Spakeljski vodja si je vzel trenutek, da je zbral besede – bilo je očitno, da ni znal našega jezika in se ga je moral skoraj hkrati s tem, ko je govoril, učiti iz našega hrupa –, in pokazal: Mi smo ... Premolknil je, ko je iskal pravi izraz. Samozadostni?

»Vidim, ja,« je rekel Mikkelsen, se spet ozrl po votlini in številnih spakljih pri vsakdanjih opravilih. Nekateri so pogledovali k nam z rahlo radovednostjo, večina pa je mirno prehajala iz prostora v prostor in vsako njihovo dejanje je bilo prežeto s pridihom spokojne smiselnosti.

»Vsi so videti zelo ...« je začela Fukunaga, ki se je prav tako ozirala.

»Sproščeni?« je predlagala Collierjeva.

»Pomirjeni,« je pritrdila Fukunaga.

Vas to moti? nas je vprašal spakelj. Kajti v vaših glasovih vidim ... *razburjenost*. Ošinil je Collierjevo. Pri tistih, ki imate glas.

»Naši prijatelji so umrli,« je zasikala Collierjeva in jezno poblisnila z očmi. »Mislim, saj sem vesela, da ste pregnali tisti stvor, kar koli že je, ampak rada bi slišala kakšen *odgovor*.«

»Jest tut,« se je strinjal Wilf. »Hvala za futer, ampak hočem slišat, kaj je pršlo iz gmajne. In to prec, prosm.«

Glavni spakelj je bil prvič videti v zadregi. Snegozel, je pokazal.

»A, tko,« je rekel Wilf in nagnil pijačo.

Spakelj je pogledal vse nas in v njegovem hrupu sem videl, kakšne poglede mu vračamo. Fukunaga užaloščenega in hladnega, Dawsonova tako pretre-

senega, da si je med brskanjem po jedi pred sabo mrmrala pesmico, Collierjeva pa jeznega in vse bolj jezno je zahtevala odgovor.

Videl sem tudi, kako miren je bil med jedjo Mikkelsen, kot da ne bi bil pred kratkim priča smrti štirih ljudi. Osramočeno priznam, da sem bil skoraj enako sproščen videti tudi jaz. Wilfov obraz je bil brezizrazen, toda tak je vedno.

Videti smo bili tako mirni kot spaklji okrog nas.

Tedaj je spakeljski vodja odprl svoj hrup in nam začel kazati Snegozla.

»Pa verjameš vse tisto?« sem na ležiščih, ki so nam jih postlali spaklji, zašepetal Wilfu.

Zunaj se je nevihta razbesnela in ponudili so nam prenočišče, dokler ne bi minila. Dobili smo svojo votlino, manjšo in ogrevano s skrivnostnim sistemom, ki so ga iznašli spaklji, a prehladno, da bi človek snel rokavice.

»Nism prepričan,« je odgovoril Wilf, videl pa sem, kako zelo buden je njegov hrup in kako premleva o tem.

»Pa misliš, da je mogoče?« se je z moje druge strani pozanimala Collierjeva.

»Ta svet,« je rekel. »Velik je.«

»To pa prav gotovo,« se je strinjala.

Mikkelsen v kotu je smrčal, miren, da je kaj. Fukunaga je sedela malo stran od nas, nam kazala hrbet in molila. Dawsonova na ležišču v drugem kotu si je mrmrala melodijo. Odkar se je vse skupaj zgodilo, iz nje nismo mogli prav veliko iztisniti. To je bilo popolnoma razumljivo. Njen mož Zhiang je ležal v snežnem grobu kakih sto metrov stran.

»Misliš, da so nam kaj zamolčali?« sem vprašal Collierjevo.

V Wilfovem hrupu sem videl, da se je namrščila. »Vi tega po mojem ne opazite,« je rekla, »ker vas nekako ovira hrup. Samega sebe ne vidi.«

»Kaj misliš s tem?«

»Tega ne znam dobro opisati, ampak opažam nekakšno ... odsotnost.«

»Utsotnost?« je zagodrnjal Wilf.

»Praznino. Nekaj, kar manjka. Nekaj, kar je prej bilo, zdaj pa tega ni več.« Prevalila se je na ležišču, da je gledala v strop. »Ne znam razložiti. Ti spaklji niso podobni nobenim drugim, ki smo jih spoznali, in zdaj je vaš hrup malo podoben njihovemu.«

»Hmm,« se je zamislil Wilf.

»Mogoče je to povezano s Snegozlom,« sem rekel.

Collierjeva je zavzdihnila. »Ne bi rekla, da me to tolaži.«

Spaklji so nam povedali, da je Snegozel bavbav, ki se ga nikoli ne morejo popolnoma znebiti. Požrešno snežno bitje, ki ima razvit poseben čut, s katerim izsledí plen po njegovem najmračnejšem hrupu, po tistih koščkih, ki so prestrašeni, ki so jezni in razburjeni. Skratka, po tistih koščkih, ki med pregonom postanejo najglasnejši. Bolj ko je Snegozlov plen prestrašen, bolj žari kot svetilnik.

Tukajšnji spaklji so se iz roda v rod učili, kako se skriti pred njim pod snegom, pa tudi v hrupu. In prav to se je zgodilo nam trem z Wilfom in Mikkelsenom, ki smo imeli začuda nenadoma o marsičem veliko boljše mnenje. Spaklji so našli način, kako odstraniti jezo in strah iz svojega hrupa, da bi jih Snegozel težje opazil. Povrh vsega pa je bil zdaj njihov dom, osvobojen jeze in strahu, eden izmed najmirnejših krajev, kar sem jih videl na tem hrupnem, hrupnem planetu.

»Ampak med štirimi, ki jih je zunaj ubil, so bile tri ženske,« je Collierjeva pripomnila spakeljskemu vodji. »One sploh niso imele hrupa.« In spet jo je objel val pomilovanja, ker nima hrupa. »Kar lepo utihnite o tem, in to *takoj*, krščenduš!« se je razjezila.

Bojim se, da je to Snegozla verjetno le še bolj zmedlo, je pokazal vodja. Navsezadnje je vendarle žival in vi ste očitno veliko toplejši od nas, laže vas zavoha. Skoraj gotovo ni vedel, kakšna bitja ste, in če vas je slišal kričati in teči, a ne govoriti z glasom ...

»Zakaj ga ne ubijete?« je zanimalo Wilfa.

Saj se trudimo, je pokazal spakelj, vendar nič drugega.

Kljub temu sem spet čutil, da moj strah pojema, in

to tako zelo, da mi je bilo nerodno zaradi nesramnosti Collierjeve, ko mu je zabrusila: »Se pa hudičeve slabo trudite.«

»Navadili so se ga,« je rekla zdaj. »To se je zgodilo. S to odstranitvijo vsakega strahu ali jeze so se tako kastrirali, da se jim ga ne ljubi ubiti.«

»Ali pa so z njim v sožitju,« se je k nam obrnila Fukunaga.

»Uprost, Connie,« se ji je opravičil Wilf, ker je mislil, da smo jo zmotili pri molitvi.

Odmahnila je z roko. »Tako ali tako sem že končala. Ampak Collierjeva ima prav. Nekaj so nam zamolčali in mislim, da bi to lahko bilo sožitje.« V medli svetlobi se je z žalostnimi očmi zazrla v nas. »Z razlogom živijo mirno življenje, tisti stvor tam zunaj pa jim ponuja več načinov, da mir tudi *obranjajo*.«

Ob tem smo umolknili, nato pa se je Collierjeva le oglasila: »Misliš ...«

A stavka ni dokončala.

»Kaj?« me je zanimalo. »Kaj misliš s tem?«

»*Vsi* gotovo ne morejo biti tako spokojni,« je nadaljevala Fukunaga. »In tisti stvor mora kaj jesti.«

»Mende ne misliš, de koga *žrtvujejo*,« se je zgrozil Wilf. »Al ja?«

Poskušal sem premišljevat o tem, toda vsakokrat, ko sem začel, se mi je zdel moj hrup kalen, neki občutek mi je govoril: Ne, saj je v redu, vse je v redu. Čudno je bilo, protislovno. Dobro sem se počutil, vendar me je jezilo, da me hrup ovira.

»V njihovem hrupu nismo opazili nobene grožnje,« sem rekel. »Nič. Ne smeš jih kar obtožiti ...«

»Saj jih ne obtožujem,« je zanikala Fukunaga. »In pri njih grožnje ne bi zaznali, ne? Oni bi bili žalostni, potem pa bi to žalost odstranili.«

»Ampak spaklji niso taki,« sem vztrajal. »Vso pot so nam pomagali. Nebo jim je ukazalo ...«

»Ti spaklji niso povezani z Nebom,« me je opomnila Collierjeva. »Samozadostni so, si pozabili?«

»Če so res, imajo mogoče za to tudi razlog,« je dodala Fukunaga. »Mogoče jih nobeni drugi spaklji ne marajo.«

»Morda so jih odrezali,« se je domislila Collierjeva.

»Kar na pamet si izmišljujeta,« sem pripomnil. »Zgodilo se je nekaj strašnega, ampak to ne sme ...«

»Lažejo nam,« se je iz kota oglasila Dawsonova. »Mislijo, da tega ne opazim. Pa opazim.« Obrnila se je nazaj k steni in mrmrala naprej.

»Mislim, da ima mogoče prav,« je pritrdila Collierjeva. »Luknje v vašem hrupu, to, da ga kar naprej ovirajo in odstranjujejo vse, kar je slabega. V najboljšem primeru tajijo nekaj, česar ne smemo vedeti.«

»Ampak to ni *žrtvovanje*,« sem poudaril. »Rešili so nas, ni res?«

»Ja,« je počasi pritrdil Wilf in dodal: »Ja, to je res.« Objel se je okrog ramen. »Mi pa ni nč ušeč, de mi uzamejo hrup, brez de bi jm ga jest punudu.« Pogledal je Collierjevo in nato Fukunago. »Gremo prec zjutri?«

»Čim prej,« se je strinjala Collierjeva in Fukunaga je prikimala.

»Moram reči,« je bil zjutraj zadovoljen Mikkelsen, »da se še nikoli nisem tako dobro naspal.« Zarezal se je. »Pa sem že spal sedeminšestdeset let skupaj.«

Bil je edini, ki je sploh zatislil oko. Drugi – razen Dawsonove, ki je še vedno odsotno mrmrala v kotu – smo se vso noč pogovarjali, vendar nismo prišli do nobene prave ugotovitve. Ironija je, da sem prav jaz, ki sem imel najmanj vzrokov za zaupanje kateremu koli spaklju, ker so me prikrajšali za vid, spaklje najbolj zagovarjal. Saj se mi je zdelo malo nenavadno, toda gotovo so bili še drugi razlogi za to, da je enklava ločena od povezanega spakeljskega glasu. Morda zaradi gole oddaljenosti, morda zaradi vremena, morda zaradi načina življenja, v katero so bili prisiljeni.

Nihče ni imel odgovora, a so bili vseeno odločeni, da bodo odšli.

Razen očitno Mikkelsena.

»Ja, kam se vam pa tako mudi?« se je čudil. »To je strašno zanimivo ljudstvo.« Usedel se je na ležišče. »Jaz bi rad ostal.«

»*Ostal?*« je bila sumničava Collierjeva. Mikkelse-

nov hrup ni imel v mislih kratkega obiska. V mislih je imel ...

»Prišli smo raziskovat, kaj neda?« je razložil. »No, raziskovalci to počnejo. Spoznavajo nove ljudi. Iščejo skupni jezik. Gladijo razhajanja.«

»Ampak tuki neki ni prov,« je opozoril Wilf.

»In ti si se odločil, da se ne boš menil za to, ker so ti vsilili dobro počutje,« je pristavila Fukunaga.

»Odrasel sem, Connie,« se je namrdnil Mikkelsen. »Znam se sam odločati.«

»Odločati se na podlagi omamljenega hrupa,« mu je očitala Collierjeva.

»Bolje kot na podlagi strahu,« ji je zabrusil Mikkelsen.

Nevihta je minila, je pokazal glas pred vrati. Vodja spakljev. Jutro je jasno.

Znova sem začutil, kako moj hrup postaja lažji in toplejši. Ni me več pestila nikakršna skrb. Nisem se več hotel z nikomer prepirati. Še več, popolnoma sem razumel, zakaj bi Mikkelsen rad ostal. Kako sijajen predlog. To ljudstvo, to čudovito ljudstvo ...

»Vrniti se moramo na ladjo,« je odločno pribila Collierjeva.

Presenečeno sem se ozrl, kot bi me kdo polil s kozarcem ledene vode. Vznemirjen je bil celo Wilfov hrup. Collierjeva in Fukunaga sta nas pozorno opazovali, saj odstranitev strahu pri človeku brez hrupa očitno ni delovala.

Izkazalo se je, da nam je najbrž prav to rešilo življenje.

Pokazal vam bom pot, se je ponudil spakelj.

Niso nas pustili oditi, ne da bi nas za pot preobilno založili s hrano.

»Redijo nas, da bi pomirili svojega boga,« je zagodrnjala Collierjeva.

»To je sovražna, rasistična neumnost,« jo je oštel Mikkelsen, toda tako veselo, da je bilo slišati skoraj prismuknjeno.

Nisem vedel, kaj naj si mislim. Za spremembo tudi Wilf ne, in mislim, da smo bili zato, skupaj s Fuku-

nago in Collierjevo, še bolj vznemirjeni. Dawsonova, ki je hodila za nami, je še vedno mrmrala.

Spakeljski vodja nas je pospremil nazaj k odprtini in sledilo nam je toplo poslavljanje vse enklave. Pripeli smo do vhoda in spakelj je pritisnil na ledeno ploščo, ta je zanihala kot krilo vrat in se odprla.

Jasno žareče sonce, ki se je odbijalo od belega obzorja, nas je skoraj zaslepilo. Vsi so si takoj nadeli sončna očala, skozi njihov hrup pa se je svet tudi meni zatemnil na sprejemljivo raven. Vsenaokrog je bila belina, a smo v daljavi videli drevesa gozdne meje. Naša ladja je bila nekje tik za njimi.

Naša vozovnica domov. Čeprav se bomo vrnili s štirimi mrtvimi, ki jih bomo morali spotoma pobrati, kar ni veselilo niti Mikkelsena z njegovim prešernim hrupom.

»Sami se bomo vrnili,« je povedala Collierjeva spaklju z glasom, ki ni bil jezen, hkrati pa ni dovoljeval nobene razprave. »Hvala za vso prijaznost.«

Toda razdalja je kar velika, je pokazal presenečeni vodja. Zlahka se izgubite ...

Dvignila je tablico. »Sledilna naprava. Šli bomo naravnost k ladji.«

»Še vedno ne razumem, zakaj moramo sploh oditi,« je nergal Mikkelsen in veselo žvečil suho meso, ki so nam ga dali.

Moral bi z vami, da bi vas varoval, je pokazal spakelj. Snegozel navadno ne napada v jasnem vremenu, toda lahko vam pomagam umiriti hrup ...

»Meni ga ne moreš umiriti,« je ledeno odvrnila Collierjeva. »Po pravici povedano rajši tvegam.«

Ampak ...

»Mislijo, da nas hočete darovati kot žrtvena jagnjeta ali kaj podobnega,« je s polnimi usti razkril Mikkelsen. »Čeprav vsak tepec vidi, da je daleč prelep dan, da bi se zgodilo kaj takega.«

Spakljev hrup je bil pretresen. *Kaj naj bi po vašem hoteli storiti?*

Premilo bi bilo reči, da je bil molk, ki je sledil, mučen.

»Neki, kr tuki delate, nm ne paše,« je nazadnje spregovoril Wilf. Pokazal je na Mikkelsena. »On je

miren kukr ovčka, ona pa ...« – pomignil je na Collierjevo – »razkurjena kukr volk.« Namrščil se je. »Pa ni nubeden ud nih dveh ovčka al pa volk.«

Naučili smo se preživetju, je rekel spakelj in hrup se mu je tresel z redko užaljenostjo. Te načine preživetja smo pilili iz roda v rod. Omogočajo zadovoljno življenje, ki mu ni para v nobenem drugem delu glasu ...

»Vendar niste povezani z glasom,« je navrgla Collierjeva. »Kot bi kaj prikrivali.«

Vzravnal se je. Žal mi je, žal nam je, da so vas naši običaji tako prizadeli. Niste bitja, ki jih poznamo, a vas priznavamo kot brate, kljub temu da vas je polovica nema ...

»Nisem *nema*,« je vzrojila Collierjeva.

Priznavanje pa nam vračate z jezo, sumničanjem, obtožbami in nevhvaležnostjo.

Našteval je besede, ki jih je ubiral naravnost iz našega hrupa, tako da so se zdele še toliko bolj resnične.

»Štirje člani naše posadke so mrtvi,« je spomnila Fukunaga. Njen glas je bil tišji, a po svoje prav tako odločen in prestrašen kot glas Collierjeve. Dawsonova je bila odmaknjena od nas, strmela je v obzorje, toda kdo bi vedel, kaj je videla, Mikkelsen pa je samo jedel kot otrok puding.

Krivda za to ni naša, je dejal spakelj. Krivda je vaša, ker ste prišli na naše ozemlje, ne da bi vedeli, kakšne nevarnosti vam grozijo.

»Nihče še ni slišal za vas!« je tako rekoč zavpila Collierjeva. »Nihče ni vedel, da ste tukaj. Zakaj natančno bi bila to ...«

Mislim, da sem poslušal dovolj ...

»Snežilo bo,« je zamomljala Dawsonova.

Vsi smo se ozrli. Nebo na severu, daleč čez led, ni bilo več modro. Tako kot dan prej so se nam bližali oblaki, hitreje, kot lahko teče človek.

Takrat smo iz oddaljenega gozda zaslišali odmev rjoventja.

Vi ste ga priklicali, je pokazal spakelj. Vaša jeza ...

»*Vaša* jeza,« ga je popravila Collierjeva. »Saj veš, da mene ne sliši.«

A spakelj je že nehal poslušati. Zamizal je in ...

Spet tisti občutek. Vse omiljeno. Celo groza, ki me je zgrabila, ko sem zaslišal rjoventje, je izginila, kot bi bilo to popolnoma nepomembno.

V življenju še z ničimer nisem bil tako sprijaznjen.

Collierjeva mi je prisolila zaušnico. »Zbudi se!« je zavpila. »Gremo! Nazaj noter!«

Toda vodja spakljev je bil že na pragu predora.

Zaprl nam je pot.

Niste več zaželeni, je pokazal. Ne dovolim, da ogrozite enklavo.

»Nas odganjaš?« je vprašala Fukunaga.

To ste naredili sami, je pokazal spakelj in v njegovem hrupu je bilo toliko presenetljive žalosti, da smo se ravno prav obotavljali, da nam je pred nosom zaprl prehod.

»Ne!« je kriknila Collierjeva. Vrgla se je v ledeno ploščo, a iz te moke ni bilo kruha, ni se mogla opreti na nič in ni ji preostalo drugega, kot da buta po plošči, kar je bilo enako, kot bi tolkla po snežnem zametu. Osupla se je obrnila k nam. »Zaklenili so nas ven. *Pustili* so nas zunaj.«

Mikkelsen je skomignil, očitno brezbrizen. »No, pa imamo.«

Skozi Wilfov hrup, ki je bil prav tako zmotno umirjen kot moj, sem jo videl stisniti pesti, da bi ga udarila, toda znova nas je vse ustavilo rjoventje.

»Nubeden ud ns ne dela prov,« je rekel Wilf. »Nihov hrup je men pa Leeju pa Mikkelsenu neki naredu, že res, ampak grem stavt, de tut teb neki dela, sam narobe.«

Collierjeva je spet stisnila pesti in spet sem videl, kako pretirano prekipeva od besa, čeprav smo bili v hudi zagati.

»Usi si mormo zbistrit misli,« je nadaljeval Wilf.

»Ne puzabt, kdo smo.«

Spet je prišlo rjoventje, tokrat nekje z gozdne meje. Ničesar nismo videli in morda je tisto čakalo v zavetju dreves in hotelo na plan.

»Stran od tod moramo,« je rekla Collierjeva. »Nikoli se ne smemo vrniti.«

»Ja,« je pritrdil Wilf.

»Maria,« je Fukunaga rahločutno pristopila k Dawsonovi in ji položila roko na hrbet. »Iti bomo morali.«

Dawsonova je z zadržanim nasmehom na obrazu odvrnila samo: »Ne bo nam uspelo, kaj?«

»Bo,« je odločno zatrdila Collierjeva. »Ja, pa nam bo.«

»Ne razumem, zakaj ste vsi tako razburjeni,« se je oglasil Mikkelsen.

»Ti pa utihni,« mu je ukazala Collierjeva. »Kar takoj.«

Wilf me je prijel pod roko, da bi me vodil. »Zdej pa vsi skup,« je svetoval. Ko se je spet razleglo rjovenje, je pogledal proti gozdu. »Čaka nas pušast.«

»Ladja je v tisti smeri,« je povedala Collierjeva in s sledilno napravo pokazala proti desni. Če nič drugega, je bilo to vsaj nekoliko stran od rjovenja. »V gozdu je. Pošast bi zlahka prišla med nas in ladjo, ko bi tekli, ampak to je naša edina možnost.«

»Jaz sem za,« se je strinjala Fukunaga.

»Jaz tudi,« sem pristavil.

»Ja,« je rekel Wilf. »Tečemo čim bol skup.«

Collierjeva je prikimala in postrani pogledala Mikkelsena. »Načrt je tako preprost, da mu lahko sledijo tudi tisti, ki niso čisto pri sebi.« Prijela ga je za roko. Očitno ga je povabilo rahlo zabavalo. Fukunaga je ravnala enako z Dawsonovo, nežno.

Še enkrat je zarjovel, še vedno globoko v gozdu, a vse bliže. S severa so se še kar valili oblaki z vetrom. Zajeli bi nas, kot bi mignil.

Ledena nevihta na eni strani, pošast na drugi.

Takrat je Collierjeva preprosto rekla: »Tecimo.«

In smo.

Ko smo dirjali čez zimsko planjavo, se je veter opazno okreplil. Wilfov hrup je bil skoraj tak kot po navadi in skozenj sem čutil, da me je čedalje bolj strah, saj sem izgubljal občutek, da se tisto, kar se nam je dogajalo, dogaja nekemu drugemu. Dawsonova je sklanjala glavo in tekla s Fukunago, ne da bi pisnila, ne da bi se pritoževala, niti kadar je sem in tja padla v ponoči zapadli sneg. Samo Mikkelsen, ki ga je vlekla s sabo

Collierjeva, je bil še zdaj brezbrizen. Največ, kar sem lahko razbral v njegovem hrupu, je bila rahla zmedenost, ker mora tako hitro teči, čeprav ni nič narobe.

Iz gozda se je še vedno slišalo vse glasnejše rjovenje, kot bi pošast vedela, da prihajamo – najbrž je res vedela – in je samo čakala, da prestopimo gozdno mejo ali da nas prehiti nevihta in bo ona prišla k nam.

»Nimamo orožja,« je med tekom pripomnila Fukunaga, in čeprav smo to vsi vedeli, je izzvenelo kot vprašanje.

»Ne,« je pritrdil Wilf in me podprl, ker sem se spotaknil.

»Dvesto metrov do ladje!« je pred nami zaklicala Collierjeva. »Samo naprej. Kakor hitro morete.«

Skoraj smo že dosegli prva drevesa. Veter je bil zdaj tako močan, da nas je tako rekoč nosil proti cilju.

Znova je zarjovel, tako blizu, da so me zbolela ušesa.

»Ne bo nam uspelo,« je skoraj šepetaje ponovila Dawsonova.

»Če se ločimo,« sem predlagal, »mora nekdo priti do ladje in ...«

»Tukaj je!« je kriknila Fukunaga.

Senca, ki je ubila Fosterjevo, Zhianga, Stubbsovo in Jeffersonovo, se je zavedala, kako blizu smo ji, lakotno je razmaknila orjaški drevesi in stopila pred nas iz gozda.

In preden nam je viharni veter zameglil pogled, preden nas je zares zametel sneg ...

... smo bežno videli, kaj sploh je.

»Moj bog,« je zraven mene osupnila Collierjeva.

Kajti to ni bila snežna kosmata zver s čekani in kremplji. Ni bila nikakršna različica medveda ali tigra z Novega sveta, niti dinozavra ne. Ni bil mitološki zmaj ali neverjetno ledeno bitje iz snega in sreža, ki hoče na koščke raztrgati tvoje mrzlo telo.

Visok je bil skoraj pet metrov.

Toda povsem očitno je bil spakelj – nekoč.

Videti je bil star. Koža mu je tolikokrat razpokala in se zacelila, da so njegove poteze bolj spominjale na

staro grčasto drevesno deblo kot na kakršno koli žival. Na njem je bilo vse groteskno raztegnjeno in zvit, zdelo se je, da mu blede modrikasta koža v mrazu valovi čez vsako vdolbino in sklep, kot bi meso na orjaškem okostju živelo po svoje. Na obrazu je imel značilno spakeljske visoko vraščene oči, njegov nos je očitno ovohaval, kakor vsak plenilec zalezuje žrtev, usta so bila zijava môra, polna zob.

Toda nič od tega, ne njegova velikost, ne moč, ne roke, ki bi nas raztrgale, ne gobec, ki bi nas požrl, ni bilo tako strašno kot hrup, ki smo ga zdaj s take bližine razločno slišali.

Brnel je gosteje in bolj besno od večine spakeljskega hrupa, *veliko* tiše, a zato z nič manjšo silovitostjo. Pravzaprav ravno nasprotno, kot bi bil vsak delček hrupa, namesto da bi ga širil, tesno privezan nanj, obrnjen navznoter, in ga nikakor ne bi mogel sprostiti. Bil je vkovan vanj. V spakeljski enklavi so nam povedali, kako nevaren je.

Vendar nam niso povedali vsega.

Hrup pošasti je gorel od besa, tako silovito in vrtničasto, da je to spominjalo na najbolj brezupno poblaznelost, na poblaznelost, ki čuti samo trpljenje in bolečino, poblaznelost, ki se lahko torej *izraža* samo v trpljenju in bolečini, ne le proti tistim med nami, katerih hrup zaznava, temveč tudi proti ženskam v naši odpravi, ki jih voha, sliši pa ne, kar jo je brez dvoma še bolj razbesnelo, ker one niso trpele bolečine, ki jo je trpela sama in ki jo je očitno trpela *že prej*, vsak trenutek vsakega dne, kdo ve koliko let, desetletij ali celo stoletij.

»Snegozu,« je zašepetal Wilf, ko smo za trenutek vsi obstali kot vkopani in se nam je začelo svitati. »Grešn kozu.«

»Saj niso,« je z nekakšnim zgroženim spoštovanjem izdabila Fukunaga. »Saj *ne bi*.«

»Osupljivo!« se je navdušil Mikkelsen, stopil proti stvoru in se mu zazrl v strašni obraz.

»Karl!« je kriknila Collierjeva. Hotela ga je zadržati, toda Mikkelsen je rinil naprej in se ji iztrgal.

»To moramo preučiti,« je rekel. »Še nikoli nisem videl ničesar podobnega.«

»Karl!« ga je poklical Wilf. »Umakn se stran ut tega!«

Za nami je nekaj prestrašeno tenko zacvililo, Dawsonova se je iztrgala Fukunagi in se pognala v vrtočlav dir v smeri ladje. Fukunaga je stekla za njo ...

Wilf je že vlekel stran tudi mene. »Karl!« je zavpil. »Maggie, pust ga, če noče it!«

Videli smo, da je Collierjeva razcepljena. Pošast, ki se še ni premaknila, je zbegano strmela podse v blaženega Mikkelsena, ki je hodil proti njej in krilil z rokami.

»Ne, ne,« je govoril. »Je že dobro. Je že dobro. Vse bo še v redu.«

»Karl, pa kaj *počneš*?« ga je nahrulila Collierjeva.

Mikkelsen se je obrnil k nam. »Ali ne vidite, da trpi?«

»Karl ...« sem začel.

»*Puglejte*,« nas je opozoril Wilf.

In zdaj smo vsi videli, kaj je imel v mislih, ko je omenil »grešnega kozla«. Mikkelsen je brez strahu stal pred pošastjo. Proces, ki so ga z leti razvili v spakeljski enklavi, je na njegov hrup še najbolj vplival in videli smo, da pri njem še vedno traja.

Ves njegov strah, vso njegovo naravno grozo, tudi vso njegovo jezo in žalovanje za drugimi iz naše odprave. Vse to smo videli v njegovem hrupu.

Videli smo, kako to prihaja na *površje*.

Kako vdira v hrup, ki je vezal pošast.

In vezi še zateguje.

Spaklji v enklavi so si kupili mir, sozvočje in spokojnost.

Toda vse, kar je kupljeno, mora nekdo plačati.

Eden izmed spakljev, izbran kdo ve zakaj ali kako, je postal odlagališče vsega slabega, kar so čutili, vsega besa, vseh srčnih bolečin, vsega strahu. Vse to so prelili v enega samega spaklja.

Iz njega so naredili pošast. Izmalčili so mu telo, ki se je razraslo čez naravno velikost, saj so ga prisilno redili z besom in bolečino.

Snegozel. Njihov grešni kozel. Trpel je, da njim ni bilo treba.

Pri tem je bila najhujša njegova zbežanost. Globoko v vsej jezi ni vedel, *zakaj* se tako počuti, *zakaj* tako trpi. Bil je prisiljen požirati ves strah, ki bi ga moral pred njim čutiti Mikkelsen, in poznal je le obup, osamljenost in zmedo.

»Karl,« ga je še enkrat poklicala Collierjeva.

A je bilo prepozno. Pošast je z obema orjaškima rokama preprosto segla navzdol in Mikkelsenu z eno samo lahko potezo odtrgala glavo, ramena in desnico.

»Gremo!« naju je z Wilfom podvivala Collierjeva in smo stekli.

Vse nas je zalil val krvi, ki je brizgnila iz Mikkelsena, da mi je Wilf kar polzel iz roke, ko smo dirjali med drevesi. Takrat nas je vihar že prehitel, veter s srditim naletavanjem snega.

Potem ko je pošast v trenutku več kot ubila Mikkelsena, se je pognala v lov za nami, utirala si je pot med drevesi in rjovela s takim besom, da se je zrak okrog nas kar krivil. Proces, ki je Mikkelsena omamilo do otopelosti, je pri naju z Wilfom že zdavnaj nehal delovati. Čutil sem lastno grozo in čutil sem njegovo.

»TAMLE!« je zavpila Collierjeva in skozi nevihto smo zagledali senco ladje. Nobene luči ni bilo in ne duha ne sluha o Dawsonovi in Fukunagi.

»Teci!« sem zavpil Wilfu, ko sem začutil, da ga spet upočasnjujem. »Pojdi brez mene!«

»Hitri!« je bilo vse, kar je odgovoril, in me potegnil čez zasnežene skale ...

Za nama je mogočno zatopotala noga in nekaj je zahreščalo ...

»Wilf!« sem kriknil, ko je čez najini glavi priletelo odtrgano deblo in naju za las zgrešilo, toda odbilo se je od skal in ga zadelo ...

S krvjo prepojena roka mi je zdrsnila iz njegove in čez skale sem padel na zbit sneg. Tudi Wilf je trdo padel.

Oslepel sem. Wilf je izgubil zavest, v bližini pa ni bilo nikogar drugega s hrupom. Ničesar nisem videl, čutil sem samo veter, ki me je šibal v temi.

»Wilf?« sem klical. »Collierjeva?«

Spet sem zaslišal rjojenje pošasti, zelo blizu, in nagnosko sem se odplazil nazaj k skalam, čez katere sva omahnila ...

In takrat sem se zavedel, da vidim.

»Wilf?« sem ponovil.

Pa nisem videl skozenj.

Gledal sem, kako še vedno negiben leži na tleh.

Gledal sem ga z višine.

Tam spodaj je bil le obris, točka v pokrajini, njegov nezavestni hrup je bil prešibek, da bi ga zaznal človek, a še vedno prisoten, še vedno živ.

Še vedno ga je bilo treba uničiti.

Videl sem tudi lastni hrup, kako prši iz skrivališča. Zorni kot se je pomaknil naprej po skali in zdaj sem videl samega sebe, pošast me je gledala zviška, moj strah pa se je vrtinčil vanjo, jo pital in ji vzbujal še hujši bes, še hujšo bolečino, še hujšo osamo.

In skozi njene oči sem videl, kako obupana je, za hip sem uzrl, kako so jo izbrali v enklavi, kako je ugovarjala, kako so jo prisilili.

Kako so prisilili *njega*. Nekoč je bil to spakeljski možki, zelo podoben drugim, s svojo posebno in z družino, toda v nekakšnem strašnem žrebanju je potegnil kratko in ...

Ko je opazil, da vse to razbiram, se je njegov bes razplamtel ...

Njegov hrup je sovražno pordel ...

S tistimi groznimi, odvrtnimi kremplji je segel k meni, da bi me raztrgal na koščke ...

Po zraku je zazvenel žvižg ...

In prisežem, da sem v zadnjem delčku sekunde, preden ga je raketa odpihnila v nepovrat, začutil zadnji vzdih olajšanja.

»Izstrelila jo je Dawsonova,« je povedala Fukunaga, ki je lepila zadnji obliž na Wilfovo rano. Bil je živ, spet pri zavesti – znova sem videl skozi njegov hrup –, vendar tako kot jaz prekrit z drobovjem pošasti, ki jo je zadel izstrelek.

»Ubil mi je moža,« je iz kota sobe, ki smo jo uporabili za ambulanto, šepnila Dawsonova.

»Prav si naredila,« jo je z blagim glasom potolažila Collierjeva. »Tudi njiju bi ubil. Vse bi nas pobil.«

»Ubil je Henryja,« je še rekla Dawsonova in se obrnila stran od nas.

»Mislim, da se moramo odpraviti nazaj v Haven,« se je oglasila Fukunaga. »Mislim, da je naše raziskovanje za zdaj končano.«

»Drži,« se je strinjala Collierjeva.

»Ja,« je pritrdil Wilf.

»Osvobodili smo ga,« sem spregovoril. »To sem začutil, ko je umiral. Osvobodili smo ga vseh bolečin.«

»Mogoče tega ne bi tako razglašal,« me je opomnila Collierjeva in pokimala proti Dawsonovi.

»Ampak si ni mogel pomagati, da tega ne bi počel,« sem zašepetal. »Imeli so ga v precepu. Prisilili so ga, da je prevzel vse tisto, česar niso več hoteli čutiti ...«

»Verjetno so se zato odrezali od drugih spakljev,« je menila Collierjeva.

»Ali pa so *jih* odrezali,« je pristavila Fukunaga in zmajala z glavo. »Takšna okrutnost ...«

»Prihajajo,« nas je obvestila Dawsonova.

Opazovala je zaslone z zunanjo sliko. Skozi nevihto, ki je bila vse hujša, smo videli infrardeče postave na desetine, morda na stotine spakljev, ki so se nam bližale.

»Po mojem niso prišli, da bi se nam zahvalili,« je rekla Collierjeva.

»Vrnili smo jim jezo,« je odgovorila Fukunaga.

»Najboljš, de gremo, de jo ne bojo stresl na ns,« je predlagal Wilf.

Collierjeva je prikimala in odšla iz ambulante. Še isto minuto smo zaslišali zaganjanje motorjev. »Vetrovno je, da ne more biti bolj,« nas je obvestila po kômu. »Privežite se, ker bo treslo.«

Ni se šalila. Ko smo vzleteli, je ladja poskakovala in se zibala, infrardeče postave spakljev pa so gledale za nami; ko so streljali na nas s svojim jedkim orožjem, se je ladja spet nagnila. »V nekaj sekundah bomo zunaj dosega,« je po kômu povedala Collierjeva.

Ko smo odleteli, so postajali spaklji na zaslonih

vse manjši, čez nekaj trenutkov, ko smo prebili plast oblakov v mirno noč nad njimi, pa se je ladja vzravnila.

In tako smo izginili. Na varno. Veliko smo pustili za sabo. Zdelo se je skoraj kot prevara.

»Najdl bojo družga,« je bil prepričan Wilf. »Spet bojo to naredl.«

»Mikkelsen,« je tiho rekla Fukunaga. »Fosterjeva, Jefferson, Zhiang, Stubbsova.« Z roko si je pokrila usta in spet so ji privrele solze.

»Povedati moramo Nebu,« sem menil. »Gotovo ne ve zanje. Nobeni drugi spaklji, ki smo jih srečali, niso vedeli. Ono tega ne bi dovolilo.«

»Že opravljeno,« se je iz zvočnika zaslišal glas Collierjeve. »Spotoma pošiljam poročilo. Družine naših ljudi morajo biti obveščene.«

Po tistem smo molče obsedeli. Čutil sem Wilfovo pretresenost in žalost in ni mi bilo treba čutiti še Fukunagine, ki je dolgo jokala, ali bolečine Dawsonove, ki je bila še vedno v šoku in je izstrelitev rakete ni mogla potešiti po izgubi moža.

Sicer pa maščevanje nikoli ni uteha, kajne?

Kajti vse, kar kupiš, ima svojo ceno, ki jo mora nekje nekdo plačati.

Pomislil sem na prijatelja doma. Pomislil sem na mir, ki sta ga kupila.

Pomislil sem na ceno, ki sta jo plačala.

Kljub temu da smo leteli z vso hitrostjo in se ni smo ustavljali, je bilo do doma še dva dni. Nihče ni zares spregovoril. Očedili smo se, potem pa sva s Fukunago molče pripravila malico. Z Wilfom sva bila pri zadnjih grižljajih, ko je v zvočnikih zapiskalo in se je oglasila Collierjeva.

»Sporočilo zate, Lee,« je rekla. »Za Wilfa tudi. Prevezala ga bom v ambulanto.«

»Hvala,« sem se zahvalil, s pomočjo Wilfovega hrupa našel zaslon in pritisnil na prave ikone za sprejem sporočila.

Prikazal se je znan obraz.

»Lee,« me je toplo pozdravila Viola, zardelih lic in

oči, polnih solz, ki so čakale, da bi jih izjokala. »Pravkar sem slišala.«

»Celi smo,« sem jo najprej pomiril. »Veliko ljudi smo izgubili, ampak jaz sem preživel in Wilf ...«

»Hildy,« jo je pozdravil Wilf z imenom, ki ga nobeden od njiju ni nikoli prav pojasnil.

Obrisala si je lica. »Tako mi je hudo za vas. Bradley je že obvestil nekatere svojce.« Poškivila je k Wilfu. »Tako ko bom končala, te bo poklicala Jane.«

Wilf je izpustil glas ljubečega zadovoljstva.

»Nebo je reklo, da so o Snegozlu krožile govori-ce,« je nadaljevala, »vendar so mislili, da je to samo mit, samo pravljica za lahko noč za spakeljske otroke. Najbližjo enklavo je poslal tja, da si ogleda stanje, pobere mrtve iz vaše odprave in poskrbi, da se to ne bo nikoli ponovilo.«

»Dobro,« sem rekel in spet začutil hrup pošasti. Vso izgubo, vso brezupnost. Taki občutki ne bi smeli biti vsiljeni nikomur.

Po kratkem premolku se je Wilf nagnil proti Violini podobi. »Kaj se dugaja?« je vprašal. »Še neki je, a ne?«

Prikimala je in po licih so ji zdrknile nove solze, ki pa jih ni obrisala. »Zato sem poklicala,« je zahlipala in očitno ni mogla nadaljevati.

»Hildy ...« jo je spodbudil Wilf.

»Oprostita,« je rekla. »Toliko sta pretrpela. Res je čisto zgrešen trenutek za tako novico ...«

Stisnilo me je pri srcu.

Vedel sem, kaj to pomeni. Vedel sem, da lahko pomeni le nekaj.

»Ne,« sem muksnil. »Ne reci, da je Todd ...«

Spet je prikimala ...

Potem pa se ji je na obrazu narisal tako veder nasmeh, kot bi pravkar vzšlo sonce.

»Buden je,« je povedala med solzami sreče, ki so ji še kar vrele iz oči. »Lee, Wilf, *buden* je.«

© Patrick Ness, 2013

Prevedel Andrej Hiti Ožinger

© za izdajo v slovenščini Mladinska knjiga Založba, d.d. Ljubljana 2013